

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3107/2015. (VI. 9.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VII.30.004/2014/5. sorszámú közbenső ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője a Nyíregyházi Törvényszék útján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságnál.
- [2] Az indítványozó az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján azért nyújtott be alkotmányjogi panaszt, mert álláspontja szerint a Kúria Gfv.VII.30.004/2014/5. sorszámú, felülvizsgálati eljárásban meghozott közbenső ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseiben elismert tisztességes eljárás alapját, valamint ezzel összefüggésben az ártatlanság vélelmét, továbbá az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt általános jogegyenlőségi klauzulát. Az indítványozó a Kúria említett közbenső ítéletének, valamint az annak alapjául szolgáló Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. sorszámú közbenső ítéletének, illetve a Nyíregyházi Törvényszék 7.G.15-12-040.071/27. sorszámú ítéletének alkotmányossági vizsgálatát, illetve a hivatkozott bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kezdeményezte.
- [3] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló polgári peres eljárásban elsőrendű alperesként szereplő indítványozóval szemben az általa képviselt gazdasági társaság (a továbbiakban: adós társaság) egyik hitelezőjeként az állami adóhatóság indított keresetet vezető tisztségviselő kártérítési felelőségének megállapítása, valamint kártérítés iránt. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó gazdasági jogi jellegű jogvitában az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék 7.G.15-12-040.071/27. sorszámú ítéletében megállapított és

az eljárás során irányadó tényállás lényege szerint az indítványozó az adós társaság megalakulásától önálló, majd 2006 februárjától kezdődően másodmagával cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője, és ezzel egyidejűleg tagja is volt az adós társaságnak. Az adós társaság felszámolását a bíróság 2008. július 2. napján rendelte el, és a felszámolási eljárást 2012. október 12-én fejezte be, amellyel egyidejűleg az adós társaságot törölte a cégnyilvántartásból. Az állami adóhatóság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § alapján keresettel kérte a bíróságtól annak megállapítását, hogy az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően az indítványozó ügyvezetési feladatainak ellátása során nem tartotta szem előtt az adós társaság hitelezőinek érdekeit. Az első fokon eljáró törvényszék megállapította, hogy az adós társaság rövid lejáratú kötelezettségei 2007 év végén meghaladták pénzeszközeinek és követeléseinek együttes összegét. A követeléseinek kielégítéséhez elegendő likvid eszközök híján ezért a törvényszék úgy ítélte meg, hogy az adós társaság 2008 januárjában fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe sodródott, hiszen előre láthatóvá vált, hogy a társaság nem lesz képes a vele szemben fennálló követeléseket esedékességükkor teljesíteni. Ugyanakkor 2008 januárjában az indítványozó az adós társaság képviselőjében mégis nagyobb összegű kölcsön folyósítását igazolta egy olyan gazdasági társaságnak, melynek szintén tulajdonosa és vezető tisztségviselője volt. Ezen kívül az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adós társaság képviselőjében eljáró indítványozó 2008 júniusában tagi kölcsön és kamatai visszafizetésének címén nagyobb összegű kifizetést igazolt egy szintén általa képviselt gazdasági társaságnak. Az említett jogügyletek körülményeinek vizsgálata alapján a törvényszék az indítványozó magatartását az adós társaság hitelezőinek érdekeit súlyosan sértő olyan ügyvezetői magatartásként értékelte, amely összesen mintegy százmillió forinttal csökkentette a hitelezői igények kielégítésére szolgáló társasági vagyont. A törvényszék ezen kívül az állami adóhatóság kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelme alapján az indítványozót és az adós társaságot jegyző másodrendű alperest 66 millió forint nagyságrendű kártérítési összeg, valamint perköltség és eljárási illeték megfizetésében egyetemlegesen marasztalta (erről lásd: Nyíregyházi Törvényszék 7.G.15-12-040.071/27. sorszámú ítéletének 4–5.; 17–22. oldalait).

- [4] Az indítványozó fellebbezéssel támadta a törvényszék döntését. Fellebbezésében egyfelől eljárási szabálysértésként kifogásolta, hogy a törvényszék az első tárgyalásra idéző végzésében nem tájékoztatta arról, hogy a per tárgyának értékére figyelemmel a perben kötelező a jogi képviselő. Másfelől

az indítványozó vitatta a megállapított tényállás megalapozottságát, így többek között kifogásolta, hogy az első fokon eljáró törvényszék a polgári peres ügy tényállását a csődbűncselekmény büntette miatt az indítványozóval szemben párhuzamosan folyamatban lévő büntetőügyben hozott nem jogerős ítéleti tényállásra alapította. E körben előadott indítványozói álláspont szerint a büntetőügyben megállapítottaktól a polgári peres ügyben eljáró bíróság eltérő tényállást is megállapíthat. Ezzel összefüggésben az indítványozó mindekenélőtt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjának helytálló meghatározását vonta kétségbe. A fellebbezés alapján eljáró Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. sorszámú közbenső ítéletet hozott, amelyben a tényállás érintetlenül hagyása mellett részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét. Az ítéltábla az első fokon eljáró törvényszék ítéletének kártérítésben, perköltségben és eljárási illetékben marasztaló rendelkezéseit hatályon kívül helyezte, és a kártérítés megállapítása vonatkozásában újabb tárgyalásra és újabb határozat meghozatalára utasította az elsőfokú bíróságot. Döntésének indokául az ítéltábla előadta, hogy az elsőfokú bíróság ugyan helytállóan értékelte a vezető tisztségviselőknek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az ügyvezetésért viselt felelőségét, és ezzel összefüggésben az adós társaságnak okozott mintegy százmillió forint összegű vagyonsökkenést [Cstv. 33/A. §], ám a kártérítés meghatározása során nem vizsgálta a felszámolási eljárásban bejelentett további hitelezői igényeket [Cstv. 61–63. §]. Az ítéltábla a fellebbezésben előadott kifogások tekintetében egyfelől arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogi képviselőről történő figyelmeztetés elmaradása nem értékelhető lényeges eljárási szabálysértésként, hiszen az elsőfokú eljárás során később, az indítványozóért eljáró jogi képviselő fenntartotta az indítványozó korábbi nyilatkozatait is. Másfelől az ítéltábla kifejtette, hogy a szabad bizonyítás elve alapján nem kizárt, hogy a polgári ügyet elbíráló bíróság a polgári jogi felelősség vizsgálatánál a büntetőeljárársban feltárt bizonyítékokat is értékelje, az abban megállapított tényeket felhasználja. Az ítéltábla jelen ügyben arra a következtetésre jutott, hogy az első fokon eljáró törvényszék megfelelő indokát adta annak, miért használta fel az indítványozóval szemben folyamatban lévő büntetőügyben beszerzett bizonyítékokat. Az ítéltábla helytállónak és okszerűnek ítélte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának törvényszéki meghatározását csakúgy, mint annak értékelését, hogy az említett jogügyletek figyelmen kívül hagyták a hitelezők érdekeit (erről lásd: Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. sorszámú közbenső ítéletének 7–8., illetve 11–16. oldalait).

[5] Az indítványozó a Debreceni Ítéltábla jogerős közbenső ítéletét felülvizsgálati kérelemmel támadta. Felülvizsgálati kérelmében többek között vitatta azt az időpontot, amelyet az alsóbb fokú bíróságok az adós társaság fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezéseként megállapítottak. További érvelése szerint a szóban forgó jogügyletek színlelt ügyletek, így ennek megfelelően tényleges vagyonevontást sem idézhettek elő. Ezen kívül előadása szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 4. § (1) bekezdésében foglalt szabályt sérti, hogy az alsóbb fokon eljáró bíróságok egy büntetőügy nem jogerős ítéletében megállapított tényállással egyező tényállást állapítottak meg. A felülvizsgálati kérelem alapján eljáró Kúria a hivatkozott sorszámú, 2014. szeptember 2. napján kelt ítéletében a Debreceni Ítéltábla jogerős közbenső ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a támadott ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt állapította meg, hogy az alsóbb fokú bíróságok a jogszabályoknak megfelelően döntöttek az adós társaságot fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjáról. Az egyes bizonyítékok bizonyító erejét támadó felülvizsgálati kérelemmel összefüggésben a Kúria emlékeztetett arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban kizárt a bizonyítás adatainak ismételt értékelése, feltéve, hogy a megállapított tényállás nem iratellenes vagy okszerűtlen. A Kúria a felülvizsgálati kifogások, valamint az alsóbb fokú bíróságok eljárásainak értékelése alapján ilyen okszerűtlen vagy iratellenes következtetést nem látott. A büntetőeljárás során beszerzett bizonyítékok és megállapított tények jelen polgári peres jogvitában történő felhasználását vitató felülvizsgálati kérelemrészrel összefüggésben a Kúria arra a következtetésre jutott, hogy összhangban áll a Pp. 3. § (5) bekezdésében foglalt szabad bizonyítás elvével, ha a bíróság a tényállás megállapításához az indítványozóval szemben folyamatban lévő büntetőeljárás során beszerzett bizonyítékokra támaszkodik (erről lásd: Kúria Gfv.VII.30.004/2014/5. sorszámú közbenső ítéletének 7–9. oldalait).

[6] 1.2. Az indítványozó ezt követően terjesztett elő alkotmányjogi panaszt. Alkotmányjogi panaszát az Abtv. 27. §-ra alapítva elsődlegesen azt állítja, hogy a Kúria ítélete, valamint az alsóbb fokú bíróságok döntései nincsenek összhangban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményeivel, valamint ezzel összefüggésben az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében elismert ártatlanság vélelmével. Ennek alapjaként az indítványozó elsősorban a bizonyítási eljárás lefolytatásának fogyatékosságaira, illetve a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére hivatkozik, és bizonyítási indítványainak elutasításában az Alaptörvény XXVIII. cikk

(1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelmét látja. Ezen kívül az indítványozó a tisztességes eljárásból fakadó pártatlanság követelményének, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében garantált ártatlanság védelmének sérelmét is állítja, mert álláspontja szerint az ügyben eljáró bírói fórumok döntései egy büntetőügyben hozott nem jogerős bírósági döntésen alapulnak. E körben előadott érdemi okfejtésének lényege szerint az ügyben eljáró bíróságok döntései azért sértik az ártatlanság védelmét, mert egy büntetőügy nem jogerős döntésében megállapított ítéleti tényállás felhasználásával büntetőjogi felelősségének jogerős elbírálása nélkül alkalmaznak vele szemben hátrányos jogkövetkezményt.

- [7] Emellett az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő „fegyverek egyenlőségének” sérelmére, és ezzel összefüggésben az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogegyenlőségi klauzula sérelmére is hivatkozik. E körben előadott érvelése szerint a törvényszék az első tárgyalásra idéző végzésében nem tájékoztatta, hogy a perben, a per tárgyának értékére figyelemmel kötelező a jogi képviselőt. A tájékoztatás elmaradása miatt az indítványozó az első tárgyalás során jogi képviselő nélkül jelent meg. Érvelése szerint ennek következtében perbeli ellenfelével és az ügyben szereplő másodrendű alperessel szemben is hátrányt szenvedett.
- [8] Az indítványozó ilyen okok alapján kezdeményezi a kifogásolt kúriai döntés, valamint e döntéssel felülvizsgált alsóbb fokú bírósági ítéletek alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [9] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt formai természetű, valamint az Abtv. 26–27. §-ban, illetve az Abtv. 29–31. §-ban előírt tartalmi természetű befogadhatósági feltételeknek.
- [10] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenességet tartalmazzon, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így kimerülésüket az Alkotmánybíróság minden esetben külön-külön vizsgálja {elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

- [11] 3.1. Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert tisztességes eljáráshoz fűződő jog, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglalt ártatlanság vélelmének sérelmére elsődlegesen a bizonyítékok értékelésével, mérlegelésével, valamint a tényállás megállapításával összefüggésben hivatkozik. Alkotmányjogi panaszában ugyanis az indítványozó elsődlegesen azt vitatja, hogy a polgári peres ügyben eljáró bíróságok az ítéleti tényállás megállapításához felhasználták a vele szemben folyamatban lévő büntetőügyben beszerzett bizonyítékokat és az abban megállapított ítéleti tényállást. Az alkotmányjogi panaszban megjelölt e kérdéseket ugyanakkor az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként értékelte {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [21]}. E határozatának indokolásában az Alkotmánybíróság egyfelől kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményrendszere elismeri az indokolt bírói döntéshez fűződő alapvető jogot is, amelynek minimális elvárása, hogy a bíróságok az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően az ügyben szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit, kérelmeit kellő alapossággal megvizsgálják, és ennek értékeléséről határozatukban számot is adjanak {erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]–[34]}. Másfelől az Alkotmánybíróság a hatalom megosztásának alkotmányos elve alapján azt is kimondta, hogy a bizonyítást kívánó tények és körülmények meghatározása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése, és ennek eredményeként a tényállás megállapítása az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. Amíg a bizonyíték felhasználása vagy értékelése Alaptörvényben biztosított jogot nem sért, az Alkotmánybíróság tartózkodik a bizonyítékok felülvizsgálatától. Mindebből következik, hogy jelen alkotmányjogi panaszban felvetett elvi jelentőségű alkotmányjogi kérdést az Alkotmánybíróság korábban már eldöntötte [lásd elsőként: 3212/2013. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [7], majd legutóbb: 3032/2015. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [11]].
- [12] Az indítványozó hivatkozik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljárás alapjogának, valamint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogegyenlőségi klauzula megsértésére is. E körben előadja, hogy a törvényszék az első tárgyalást megelőzően nem tájékoztatta a kötelező jogi képviselétről, így a peres vita többi szereplőjéhez képest hátrány érte. Jelen ügyben ugyanakkor az alkotmányjogi panaszban kifogásolt eljárási szabálysértést korábban a fellebbviteli fórum is vizsgálta, és úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában az eljárási szabálysértést

orvosolták. Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően az alkotmányjogi panaszban megnevezett e kérdést sem értékelte alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdésként.

- [13] 3.2. Az Abtv. 29. § szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának másik feltétele, hogy olyan alkotmányossági kifogást tartalmazzon, amely a bírói döntést érdemben befolyásolhatta. Az Alkotmánybíróság e feltétellel összefüggésben elsőként arra emlékeztet, hogy a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető hagyományos értelemben vett jogorvoslatnak. Az Alkotmánybíróság ugyanis az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is kizárólag az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]; legutóbb megerősítette: 3063/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [12]}. Az Alkotmánybíróság így a bírói döntések felülvizsgálata során az Alaptörvényben és az elfogadott nemzetközi emberi jogi egyezményekben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja {erről lásd: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének ismételt felülvizsgálatára már nem rendelkezik felhatalmazással {erről elsőként lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; legutóbb megerősítette: 3067/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [18]}. Az Alkotmánybíróság így mindaddig tartózkodik a bizonyítékok értékelésének felülvizsgálatától, amíg a bizonyíték értékelése Alaptörvényben biztosított jogot nem sért {lásd például: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]}. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, és abból levont következtetés megalapozott-e. A következetes alkotmánybírósági gyakorlat szerint ugyanis a bizonyítékok értékelése, mérlegelése, valamint a tényállás megállapítása az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {erről elvi jelenőséggel lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}.
- [14] Az indítványozó ugyanakkor a bírósági jogorvoslati fórumokon előadott álláspontjához hasonlóan az Alkotmánybíróság előtt is elsődlegesen az egyes bizonyítékoknak tulajdonított bizonyító erőt, és a bizonyítékok mérlegelésének okszerűségét vonja kétségbe, valamint a lefolytatott bizonyítás fogyatékoságát állítja. E körben alaptörvény-ellenesnek tartja a vele szemben folyamatban

lévő büntetőeljárásban beszerzett bizonyítékok értékelését és a büntetőügyben megállapított nem jogerős ítéleti tényállás felhasználását. Megállapítható, hogy a törvényszék a perbeli tényállást a felek nyilatkozataira, okirati bizonyítékokra, a bűnügy nyomozási irataira, valamint a büntetőügyben hozott nem jogerős ítéleti tényállásra alapította (erről lásd: Nyíregyházi Törvényszék 7.G.15-12-040.071/27. sorszámú ítéletének 2–5. oldalait). Az Alkotmánybíróság fentiekben hivatkozott következetes álláspontja értelmében az ítélkező bíróság bizonyítékértékelési szabadságához tartozik, hogy a bizonyítékokat meggyőződése szerint mérlegelje. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a bizonyítékok értékelésének szabadsága valamennyi olyan bizonyíték értékelését, ideértve az egyéb eljárásokban beszerzett bizonyítékok, valamint az ilyen bizonyítékokra alapított tények felhasználását is átfogja, amely alkalmas az adott per eldöntéséhez szükséges tények megállapítására. A bizonyítás illetén felülvizsgálatától pedig az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik, amíg a bíróság bizonyítékértékelése vagy bizonyíték felhasználása pontosan körülírt, Alaptörvényben védelt jogot nem sért {lásd például: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [55]; legutóbb lásd: 3032/2015. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [12]}. Az indítványozó alkotmányjogi panaszának ebben a részében azonban ilyen jellegű alaptörvény-ellenességre nem hivatkozik.

[15] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban emellett pontosan körülírt alaptörvény-ellenességet állít, amikor, többek között az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő „fegyverek egyenlőségének” sérelmét azért hívja fel, mert a kötelező jogi képviseltről történő tájékoztatása az első tárgyalást megelőzően elmaradt, így a per többi szereplőjéhez képest hátrány érte. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság álláspontja szerint, figyelemmel a fellebbviteli fórum abbéli megállapítására, hogy e szabálysértést a peres eljárás későbbi szakaszában orvosolták (lásd: Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.107/2013/9. sorszámú ítéletének 11. oldalát), a tájékoztatás elmaradása önmagában nem befolyásolhatta érdemben a kifogásolt bírói döntéseket {hasonlóan lásd: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [56]; 25/2013. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [52]}.

[16] Az Alkotmánybíróság mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem ad elő olyan alaptörvény-ellenességet, amely érdemben befolyásolhatta a támadott bírói döntéseket.

[17] 4. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként így arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadhatósági feltételnek.

Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében előírtakra is, visszautasította.

Budapest, 2015. június 2.

Dr. Kiss László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/211/2015.

